

## Răspunsuri la întrebări

### **Ați vrea să spuneți ceva despre expresia „Fiul dragostei Sale” în legătură cu filiațiunea veșnică a lui Hristos?**

Găsim aici realmente că Domnul Isus este Fiul Tatălui, și anume în mod deosebit „Fiul dragostei lui Dumnezeu”; aceasta înseamnă: Fiul iubit de Dumnezeu. Aici este vorba de filiațiunea veșnică a Domnului. Aceasta este o temă prețioasă și importantă în Noul Testament și de fapt și în Vechiul Testament. Domnul Isus a fost din veșnicie Fiul, care era în sânul Tatălui, care și acum este acolo și era acolo atunci când El umbla aici pe pământ ca Om (Ioan 1.18; compară cu Ioan 3.13). Deci Domnul Isus era deja Fiu, înainte ca El să devină Om, și Scriptura arată clar aceasta, prin aceea că ea vorbește de mai multe ori despre Fiul, pe care Dumnezeu ni „L-a dat” sau ni „L-a trimis”, și Dumnezeu putea face aceasta deoarece El avea deja un Fiu. În Proverbe 30 stă întrebarea remarcabilă: „Cine s-a suit în ceruri și s-a coborât? ... Care este Numele Său și care este Numele Fiului Său, dacă știi?” Dumnezeu a avut din veșnicie un Fiu, pe Fiul Tatălui; însă acest Fiu nu era cunoscut ca atare, până în momentul când Dumnezeu L-a trimis în lume și El a devenit Om.<sup>1</sup>

Mai este și un alt aspect al filiațiunii Domnului Isus. Citim în Luca 1.35, că îngerul spune Mariei: „Duhul Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri, de aceea și Sfântul care Se va naște Se va chema Fiu al lui Dumnezeu.” Deci Domnul Isus este și prin naștere Fiu al lui Dumnezeu. Dumnezeu L-a adus din fecioara Maria. Puterea lui Dumnezeu a umbrit-o, așa că Acela care urma să Se nască era Fiu al Mariei și Fiu al lui Dumnezeu în sensul că Dumnezeu L-a adus din ea. Aceasta este filiațiunea Domnului Isus, care este legată cu profețiile și promisiunile Vechiului Testament. În Psalmul 2 citim că Dumnezeu spune lui Mesia: „Tu ești Fiul meu; Eu astăzi Te-am născut” (versetul 7); acesta este Împăratul, care este uns pe Sion. Mesia, care era făgăduit de Dumnezeu, trebuia să fie trezit de Dumnezeu Însuși.

Pe lângă aceasta mai putem diferenția un al treilea aspect al filiațiunii, și pe acesta îl găsim în Romani 1. Acesta este caracterul filiațiunii, pe care El o are începând de la înviere. Deci, în primul rând: filiațiunea veșnică, în al doilea rând: filiațiunea ca Mesia prin naștere, și în al treilea rând: filiațiunea Sa ca Om înviat. În Romani 1.4 se spune că El a fost dovedit ca Fiu al lui Dumnezeu în putere după Duhul de sfințenie, prin învierea morților. S-ar putea desigur spune, că aceasta înseamnă, că Domnul Isus a dovedit că este Fiul veșnic al lui Dumnezeu, prin aceea că El a înviat dintre morți. Nici un om nu a putut vreodată prin propria putere să învieze din moarte. Și cu toate acestea aceasta conține mai mult decât filiațiunea veșnică, căci pe aceasta Domnul Isus o posedă ca Dumnezeu Fiul; însă ca Dumnezeu El nu putea muri, și ca Dumnezeu El nici nu putea învia dintre morți, dacă mai înainte El nu ar fi devenit Om și nu ar fi mers în moarte ca Om. Deci aceasta este totodată legătura celor două caractere anterioare ale filiațiunii Sale. El este și acum Fiul veșnic al lui Dumnezeu, însă El a devenit și Fiu, prin

---

<sup>1</sup> Vezi detaliat lucrarea: „Filiațiunea lui Hristos” de W. J. O. pe: [http://www.mesagerul-crestin.net/div\\_teme/PDF/Filiatiunea\\_lui\\_Hristos.pdf](http://www.mesagerul-crestin.net/div_teme/PDF/Filiatiunea_lui_Hristos.pdf)

aceea că a devenit Om, și ca Om a trecut prin moarte și prin înviere și acum a fost dovedit ca Fiu al lui Dumnezeu pe baza învierii morților (s-ar mai putea traduce și prin: rânduit pentru aceasta). Deci Omul Hristos Isus, care a murit și a înviat, posedă acum, ca răsplată pentru lucrarea Sa de glorie, gloria pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea (Ioan 17.1-5). El posedă acum aceeași glorie, pe care El o avea la Tatăl ca Fiul veșnic, însă El o posedă acum într-un fel nou, și anume ca Omul care a murit, a înviat și este glorificat.

**Circumcizia lui Hristos (Coloseni 2.11,12), aceasta înseamnă totuși suferința crucii și nu îngroparea prin botez? Dacă nu, atunci de ce stă aceasta direct după aceea în aceeași frază? Care este contextul direct?**

Circumcizia lui Hristos este după părerea mea, ceea ce s-a petrecut cu El la cruce. Citim în Romani 8.3 că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat. Dumnezeu L-a trimis într-un trup, care era identic cu trupul păcatului și totodată pentru păcat, aceasta înseamnă cu privire la păcat. Dumnezeu L-a trimis într-un trup, pentru ca El să moară pentru păcat în acest trup. După aceea urmează în Romani 8, că Dumnezeu a condamnat păcatul în carne, deci în carnea Domnului Isus pe cruce. În sensul acesta noi putem spune efectiv, că Domnul Isus pe cruce a fost „circumcis” în sens spiritual. Acum se spune, că noi am fost circumciși cu această circumcizie a lui Hristos, căci noi putem ști prin credință că pe cruce noi am murit cu El. Deoarece păcatul a fost judecat în carnea Lui, el a fost judecat și în carnea noastră. Cu noi nu trebuie să se mai întâmple aceasta pe cruce în adevăratul sens al cuvântului, căci aceasta ar însemna condamnarea noastră veșnică. Numai El singur putea să ia asupra Sa judecata, deoarece El Însuși era fără păcat. Însă pentru a putea judeca păcatul în El, Dumnezeu a trebuit mai întâi pe cruce în cele trei ore de întuneric să-L facă păcat. Dumnezeu L-a făcut jertfă pentru păcat, și așa El a putut judeca în El răul în germenele lui, pentru ca acum păcatul să poată fi îndepărtat veșnic din întreaga creație. Dumnezeu a circumcis în sensul acesta pe Domnul Isus și ne-a circumcis și pe noi cu aceeași circumcizie, căci ceea ce s-a petrecut acolo cu Domnul Isus, Dumnezeu ne atribuie nouă – căci Domnul a făcut-o pentru noi -, așa că și noi suntem circumciși. Deci circumcizia vrea să spună: dezbrăcarea trupului cărnii. Am văzut că acest „trup” nu este trupul corporal, ci el reprezintă simbolic mecanismul, „mașinăria” cărnii, prin care lucrează: carnea cu toate uneltele ei. Activitatea cărnii a fost făcută fără putere; aceasta este aici „dezbrăcarea trupului cărnii”.

Apoi urmează: „înmormântați împreună cu El în botez”. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă aceasta, așa cum gândesc unii, că noi mai întâi trebuie să fim „circumciși” (deci morți) cu Domnul Isus și *după aceea* suntem îngropați cu El în botez? Sau aceasta înseamnă, cum gândesc alții, că botezul este o mărturie a ceea ce s-a petrecut în circumcizia *însăși*, în sensul, că noi, în momentul când venim la credință, suntem circumciși lăuntric și mai târziu trebuie să mărturisim aceasta, prin aceea că ne lăsăm botezați, așa că și în exterior devine vizibil că în noi carnea a fost judecată? Gândesc că nici una, nici cealaltă este ceea ce se spune aici exact. Argumentul apostolului este, că atât circumcizia noastră cât și botezul nostru arată spre aceeași chestiune, dar de fiecare dată dintr-un alt punct de vedere. Ele nu urmează cronologic una după alta, ci reprezintă același lucru și de aceea ele sunt legate aici împreună. Nu este așa,

că eu prin botez repet încă odată ce s-a petrecut cu mine deja în circumcizie. Scriptura nu spune: voi ați murit cu Hristos și acum voi trebuie să fiți botezați ca semn sau mărturisire al acestui fapt, ci Scriptura învață, că prin botez eu însumi sunt adus sub moartea lui Hristos. De asemenea nu este nici cu totul în ordine să se spună că circumcizia înseamnă moartea cu Hristos și botezul înseamnă înmormântarea cu Hristos. Romani 6 arată clar, că noi prin botez ne facem una cu Hristos în asemănarea cu moartea Sa. Circumcizia face același lucru cu mine, însă într-un fel cu totul altul. În circumcizie carnea mea este judecată lăuntric înaintea lui Dumnezeu, prin aceea că moartea lui Hristos este aplicată la ea. Astfel eu devin un om nou. Însă aceasta nu este suficient. Când Saul pe drumul spre Damasc s-a smerit înaintea lui Dumnezeu și a fost născut din nou, el a devenit lăuntric un om nou. Însă în exterior el era încă un prigonitor al creștinilor, ca un iudeu înfocat, care era legat cu iudaismul ca și mai înainte. De aceea Anania îi spune în Faptele Apostolilor 22.16: „Ridică-te și fii botezat și fii spălat de păcatele tale.” Aceasta nu înseamnă: păcatele tale sunt spălate, Saul, și ca imagine a acestui fapt trebuie să te lași botezat; tu trebuie să recunoști în botez, că păcatele tale *au fost* spălate, ci acolo stă scris: „fii botezat și fii spălat de păcatele tale.” Aceasta înseamnă, că în botez el trebuia să lase să fie spălate chiar și păcatele lui. Desigur nu pentru interior, înaintea lui Dumnezeu, aceasta a avut loc deja demult pe drumul spre Damasc. Însă în exterior trebuia să devină clar înaintea lumii întregi, că de acum încolo Pavel a terminat-o cu lumea aceasta, cu viața în păcat, pe care a dus-o până acum. El a dat mărturie publică despre aceasta, prin aceea că a arătat că moartea lui Hristos trebuia aplicată și la umblarea lui rea de odinioară și el a terminat, în ceea ce privea responsabilitatea lui pe pământ, această umblare, prin aceea că el prin botez a ales moartea lui Hristos.

Ce spune Pavel aici în Coloseni 2, este deci de fapt următorul: voi ați fost circumciși; carnea este judecată în voi lăuntric, și voi ați devenit oameni noi. Însă nu numai aceasta, ci și poziția voastră s-a schimbat în exterior. În exterior voi ați rupt-o cu umblarea voastră de odinioară și public ați părăsit lumea rea și v-ați alipit de un Hristos mort, prin aceea că v-ați lăsat botezați pe moartea Sa. Aceasta este puterea cuvintelor, pe care noi le găsim aici, și așa vorbește Scriptura totdeauna. Scriptura nu spune: dacă v-ați îmbrăcat cu Hristos, atunci ca mărturie pentru aceasta voi trebuie să vă lăsați botezați, ci Scriptura spune: „Pentru că toți câți ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos” (Galateni 3.27). Când eu vin la credință, atunci într-un anumit sens mă îmbrac cu Hristos. Însă nimeni nu vede aceasta în acel moment. Este o chestiune lăuntrică între mine și Dumnezeu, care este necesară pentru cer. Dacă lăuntric nu se petrece nimic cu mine, atunci eu nu merg în cer. Este însă de asemenea necesar, ca pentru pământul acesta să se petreacă ceva cu mine. Eu trebuie și pentru pământul acesta să îmbrac practic și vizibil pe Hristos, și fac aceasta, prin aceea că mă las botezat. Prin aceasta mărturisesc, că moartea trebuie aplicată asupra vieții mele în păcat, că eu sunt un păcătos și am meritat moartea și acum de bună voie aleg singurul loc al mântuirii, și acesta este moartea lui Hristos. Eu mă fac una cu această moarte, prin aceea că mă las de bună voie (simbolic) cufundat în această moarte, și prin aceasta mărturisesc că toată existența mea de până acum stătea sub judecată și că eu mă despart acum de ea și încep o viață nouă, prin aceea că eu îmbrac pe Hristos prin botez. În sensul acesta vorbește Scriptura totdeauna despre botez, de exemplu și în 1 Petru 3, unde apostolul spune de fapt: așa cum apa potopului a salvat pe Noe și ai săi, tot așa vă salvează acum botezul. Acesta este un loc, pe care trebuie să-l acceptăm în toată puterea lui. Noi suntem mântuiți prin botez! Desigur – nu pentru cer; pentru aceasta

botezul nu are nici o însemnătate. Nici cei doisprezece apostoli nu au fost botezați, și cu toate acestea ei sunt în Paradis. Botezul „mă mântuie” pentru pământ. Așa cum Noe cu ajutorul apelor judecății a fost adus pe un pământ nou, curățit, tot așa și eu prin botez sunt adus într-o lume nouă, un loc al mântuirii practice prin apele morții, aceasta este moartea lui Hristos. Acum înțelegem și Marcu 16.16. Mulți spun: cine crede și este mântuit, trebuie botezat; însă aici se spune exact invers: „Cine va crede și va fi botezat va fi mântuit”, atât pentru cer cât și pentru pământ.

În continuare și 1 Petru 3 face de asemenea clar, că în botez este vorba în mod deosebit de viața nouă, care este înaintea mea. Botezul este cererea unei conștiințe curate înaintea lui Dumnezeu, cererea de a obține o conștiință curată. Eu cer în botez o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu. Vedem clar în aceasta, că eu nu mă las botezat, pentru că sunt născut din nou, căci un credincios nu trebuie să ceară o conștiință bună. Lăuntric chestiunea între Dumnezeu și el este în ordine, și de aceea el nu trebuie să ceară o conștiință bună. Însă în exterior, cu privire la lumea aceasta, trebuie să ceară! În momentul când Pavel s-a lăsat botezat, prin aceasta s-a dat mărturie public, că viața lui de până acum era o viață a păcatului, și el s-a lăsat curățit de aceste păcate în afară pentru pământul acesta și a dorit înaintea lui Dumnezeu o conștiință bună, aceasta înseamnă, el a rugat pe Dumnezeu să-i dea putere, pentru ca de acum încolo să poată duce o viață pe pământ fără acțiunea cărnii. Aceasta este valoarea pozitivă a botezului. Dacă luăm puterea din aceasta, prin aceea că facem din botez numai o mărturisire a faptului că suntem născuți din nou, atunci pierdem însemnătatea reală. Botezul nu este o mărturisire a ceea ce *s-a petrecut* lăuntric cu mine, ci puterea botezului constă în aceea, că eu depun o mărturie cu privire la viitor. El nu este o mărturie a ceea ce Dumnezeu a făcut în mine în trecut, ci o mărturie că în viitor eu aleg partea Hristosului mort. Eu aleg partea Aceluia care a fost lepădat și omorât de lume, și de bună voie mă predau în moartea lui Hristos, pentru ca în învierea Lui să încep o viață nouă, prin aceea că cer de la Dumnezeu o conștiință bună, mă îmbrac cu Hristos și umblu în înnoirea vieții. Aceasta din urmă este prezentată în Romani 6, și de asemenea și prin aceasta se vede din nou clar înțelesul botezului. Nu mă las botezat, pentru ca prin aceasta să exprim că am fost născut din nou, ci că sunt un păcătos, care a meritat moartea, și că eu aici pe pământ doresc să duc o viață nouă în puterea Domnului înviat. Aceasta este valoarea mare și însemnătatea botezului. Eu cred că aceasta lipsește deseori în străngerile noastre laolaltă pentru botez. Noi exprimăm bucuria noastră, că cineva a venit la credință, însă botezul este înainte de toate o chestiune de responsabilitate, unde noi ne îndemnăm unii pe alții și pe cel care se botează, că de fapt abia de acum începe viața. Lăuntric totul era deja în ordine între Dumnezeu și suflet, însă în exterior am spus acum public, că începând de acum vreau să aleg pe pământ partea lui Isus mort și împreună cu Domnul înviat doresc să încep o viață nouă. Pavel exprimă aceasta aici din experiență. El spune: lăuntric carnea în voi a fost judecată, prin aceea că s-a aplicat moartea lui Hristos asupra ei; și în exterior voi ați fost aduși prin botez sub moartea lui Hristos. Și cu atât devine mai grav, dacă voi acum vă reîntoarceți la lumea aceasta, pe care ați părăsit-o prin moarte, atât lăuntric (prin circumcizie) cât și în exterior (prin botez).

## Care este diferența în felul în care Pavel face clar credincioșilor din Galatia și credincioșilor din Colose, că ei nu mai sunt sub Lege?

Atât epistola către Galateni cât și epistola către Coloseni atenționează cu privire la reîntoarcerea la Lege, și realmente există o mare diferență în privința aceasta. În epistola către Galateni accentul se pune, că noi nu trebuie să ne punem sub Lege, deoarece prin aceasta în mod greșit „ajungem într-o altă epocă”. Expunerea de idei a apostolului este acolo, că odată cu venirea lui Hristos s-a schimbat epoca. Galateni 3 arată detaliat, că mai întâi a existat un timp al Legii, deci o perioadă în care relațiile dintre Dumnezeu și poporul Său erau caracterizate prin Lege ca bază. Această Lege avea valabilitate până la Hristos; ea era un educator (pedagog), până va veni Hristos – nu, așa cum mulți citesc greșit, un pedagog în spre Hristos. Oricine, care o citește în contextul ei, va vedea, că acolo este vorba de un context temporar (vezi Galateni 3.19,23,25; 4.1-4). Legea era un pedagog, până va veni Hristos. Aceasta devine clar, dacă luăm seama la mersul expunerii de idei. Pavel spune mai întâi, că făgăduința a fost dată lui Avraam; însă acum fiecare iudeu s-ar putea ridica și ar putea spune: pe baza acestei făgăduințe, că Dumnezeu este obligat să mă binecuvânteze. Însă Dumnezeu a adăugat la această făgăduință Legea (deci Legea nu a venit în locul făgăduinței, ci a fost adăugată ei), ca să arate poporului, că într-adevăr Dumnezeu a dat făgăduințe de care nu-i pare rău, însă ei din partea lor nu pot avea nici un fel de pretenții la binecuvântări. Legea era într-adevăr un pedagog, care de fiecare dată arăta mereu poporului cât de păcătos, de rău și stricat era; prin aceasta ei trebuiau să fie convinși, că din partea lor nu puteau avea nici un drept la binecuvântările lui Dumnezeu. Această Lege era necesară până în momentul când va veni Hristos, căci Hristos era Acela în care au fost date făgăduințele. El era sămânța, despre care Dumnezeu a spus lui Avraam: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului.” Când după aceea a venit Hristos, Legea și-a pierdut funcția de pedagog și a început epoca credinței, așa cum spune Galateni 3, epoca în care *credința* stă în centru, aceasta înseamnă deci, ceea ce este crezut, adevărul revelat al lui Dumnezeu.

În epistola către Coloseni nu este vorba atât de mult de schimbarea epocii, ci de o schimbare a omului (vezi însă și Galateni 6.15). Accentul în expunerea de idei aici se pune pe faptul că mai întâi noi am avut îmbrăcat „omul vechi” și aparțineam lumii acesteia rea; însă acum am murit cu Hristos și am înviat, am îmbrăcat omul nou și am primit pe Hristos ca viață a noastră. Pavel arată aici, că de fapt noi ocupăm o poziție absurdă, dacă aplicăm din nou Legea la noi, căci această Legea își avea aplicarea numai la omul vechi, care acum a murit cu Hristos. Pentru aceasta se atrage atenția la un anumit punct de vedere deosebit al Legii. În epistola către Galateni este vorba înainte de toate de Legea morală, de faptele Legii, pe care credincioșii din Galatia voiau să le facă (cu toate că ei erau credincioși), ca să placă lui Dumnezeu prin aceste fapte și prin faptul că se lăsau circumciși. Pavel spune acolo: aceasta este fals, căci voi nu puteți place lui Dumnezeu prin faptele Legii, voi puteți place lui Dumnezeu numai pe baza credinței și prin Duhul Sfânt, pe care voi l-ați primit nu pe baza faptelor Legii, ci pe baza credinței. Deci acolo el pune Legea față în față cu credința. În epistola către Coloseni nu este vorba atât de mult de Legea morală, ci mai mult de Legea ceremonială. Credincioșii din Colose nu spuneau: dacă ne lăsăm circumciși, atunci Dumnezeu are plăcere mult mai mare de noi, ci: dacă ne lăsăm circumciși, atunci am câștigat ceva suplimentar. Înlăuntrul este frumos, dar dacă îl încununăm, prin aceea că la el adăugăm și

exteriorul, ca o circumcizie exterioară, atunci prin aceasta am devenit mult mai bogați. Deci ei voiau să îmbogățească bogăția credinței prin bunul care era în înțelepciunea popoarelor, atât în înțelepciunea grecilor cât și în înțelepciunea iudeilor. Însă Pavel spune: aceasta este absurd, căci toate aceste învățături aparțin lumii omului vechi, și voi ați murit față de această lume! Deci aici el pune faptele Legii nu față în față cu credința, ci el pune aici ceremoniile Legii față în față cu Hristos. El spune deci: voi vă îndreptați inima spre ceea ce este în Lege, și spre filozofii păgâne, însă prin aceasta nu vă țineți strâns legați de Capul, care este în cer; voi Îl pierdeți din vedere. Acesta este marele pericol în care stăteau credincioșii din Colose. Credincioșii din Galatia erau în pericol, că ei voiau să placă lui Dumnezeu prin faptele Legii, și credincioșii din Colose, că ei au pierdut pe Hristos din vedere, prin aceea că și-au legat inima de Legea iudaică și de filozofia greacă.

### **Ce înseamnă expresia din Coloseni 3.5: „Omorâți deci mădularele voastre, cele de pe pământ”?**

Noi putem înțelege Coloseni 3.5-11 numai dacă plecăm de la faptul că omul vechi *a murit* și noi am devenit oameni noi. Spun aceasta categoric, deoarece sunt mulți creștini cu numele, care aplică la ei înșiși aceste cuvinte ca o atenționare și apoi încearcă în puterea cărnii să condamne ciudățeniile lor. În esență aceasta este caracteristica oricărui serviciu divin carnal; orice religie fără Dumnezeu, fără viața nouă, încearcă în puterea cărnii stricate să facă aceste lucruri, pentru ca prin aceasta să placă lui Dumnezeu, sub orice formă. Însă atenționarea aceasta nicidecum nu este adresată unor astfel de oameni, care sunt încă în carne, ci oamenilor care au murit. De aceea niciodată noi nu găsim în Scriptură însărcinarea, că noi trebuie să murim față de păcat; Biblia nu spune niciodată: tu ești un om vechi, tu ești încă în carne, și tu trebuie să mori față de carne. Niciunul dintre noi nu poate prin sine însuși să moară față de păcat, căci prin ce puteri spirituale ar putea el executa această ucidere? Aceasta ar trebui s-o facă carnea, dar carnea nicidecum nu vrea aceasta, dimpotrivă, ea nu vrea nimic altceva decât să păcătuiască. Cum am putea noi prin noi înșine să devenim oameni noi? Probabil am putea un timp privi de sus în jos spre oamenii care trăiesc mult mai rău decât noi, probabil vom putea să ne convingem pe noi înșine că facem bine, însă carnea rămâne la fel de stricată și niciodată nu va corespunde a ceea ce stă scris aici. Dumnezeu nu poate spune unui om aflat în carnea lipsită de putere: tu trebuie să mori. Însă aici învățăm, că noi avem voie să credem: noi *am murit*, căci prin credință putem ști, că nu numai Domnul Isus a murit pentru noi, ci și că noi pe cruce am murit cu El și după aceea am înviat cu El, așa că noi am devenit oameni noi. Și acestor oameni nou li se poate spune: „Omorâți mădularele voastre, cele de pe pământ”.

Ce sunt deci mădularele noastre, cele de pe pământ? Aceste sunt tot ce este în noi care amintește de omul vechi. Omul vechi însuși a murit. Aceasta se poate compara cu o plantă tăiată, ale cărei rădăcini sunt încă în pământ, chiar dacă nu se văd. Dacă eu ofer rădăcinilor (aceasta este natura veche, păcătoasă) posibilitatea să crească, ele vor da naștere la lăstari deasupra pământului. Acestea sunt mădularele, care sunt pe pământ; ele caracterizează omul vechi, care a murit. Planta însăși nu trebuie s-o omorâm, ea a fost deja omorâtă la cruce. Omul vechi a murit, însă păcatul, care este încă în noi, atâta timp cât trupul nu a fost eliberat, poate, dacă îi oferim ocazie, să devină activ. Da, păcatul nu a murit – *noi* am murit. Aceasta este

diferența importantă. Noi am murit față de păcat și am devenit oameni noi. Păcatul este într-adevăr încă în noi, dar el nu mai are nici o autoritate asupra noastră. Păcatul are autoritate deplină asupra omului vechi, însă în omul nou păcatul nu are nimic de spus; aici are autoritate numai Domnul Isus, căci El a devenit viața noastră. Însă în practică putem cădea în nebulia, că noi oferim păcatului ocazii să lucreze, cu toate că el nu mai are nici o autoritate asupra noastră, și se poate chiar ajunge așa de departe, că el cucerește aproape întreg teritoriul și primește foarte mare influență asupra omului nou. Atunci aproape că nu mai există nici o activitate a vieții noi. Aceasta este atenționarea, pe care o găsim aici, că noi trebuie să omorâm aceste mădulare, aceste urmări ale păcatului, care este încă în noi. Ele erau pe deplin normale în omul vechi, care era de pe pământul acesta, însă în omul nou ele nu trebuie să aibă nici un loc, căci omul nou nu este dominat de păcat, ci de Hristos.

Cum trebuie deci să omorâm aceste mădulare? Observă: aici nu spune numai că noi trebuie să le mărturisim înaintea lui Dumnezeu, căci o mărturisire poate fi foarte superficială. Uneori noi putem foarte ușor să mărturisim mereu același păcat. Însă aici se spune: omorâți! Aceasta înseamnă: omul vechi a murit, căci el și-a găsit sfârșitul pe crucea lui Hristos. Însă mădularele, care sunt pe pământ, păcatele, pe care noi ca credincioși le facem, care aparțin omului vechi, pământesc, dar care nu trebuie să aibă nici un loc în omul nou, trebuie aduse de noi la locul morții pe cruce. Dacă eu fac un păcat, și recunosc aceasta, atunci nu este suficient ca eu să-l mărturisesc lui Dumnezeu. Aceasta este într-adevăr suficient ca Dumnezeu să-mi ierte păcatul (1 Ioan 1.9). Însă pentru a omorî acest mădular de la rădăcina lui, este necesar să-l aduc în moartea lui Hristos. Aceasta înseamnă, că eu sunt conștient practic în inima mea, că Domnul Isus a trebuit să moară pe cruce și pentru acest păcat. Prin aceasta ia naștere o restabilire mult mai profundă, decât atunci când eu numai mărturisesc păcatul; în acest caz nici nu mă gândesc la acei credincioși care se roagă la modul general: iartă-mi, te rog, păcatele, pe care le-am făcut în ziua aceasta. Aceasta nici măcar nu este mărturisire. Însă nu este nici suficient, dacă noi numim păcatele pe nume. Noi trebuie să devenim conștienți, că fiecare păcat, chiar și acela pe care noi ca credincioși îl facem, a mărit suferințele Domnului Isus și au fost o parte din cauza morții Sale. Prin aceasta le aducem în moartea Domnului Isus pe cruce. Dacă eu realizez, ca să mă exprim în limbajul din Levitic 4, și aduc o jertfă pentru păcat, aceasta înseamnă, devin conștient în inima mea că Domnul Isus a trebuit să sufere și să moară și din cauza acestui păcat, atunci realmente am terminat definitiv cu acesta. Atunci am adus acest mădular la cruce, unde și acest păcat a fost lichidat, și numai prin aceasta voi primi puterea de a renunța de acum încolo la acest păcat.

**Dacă trebuie să ne ținem morți față de păcat, cum poate atunci apostolul Ioan să spună: „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1.8)?**

Deci, în aceasta nu este nici o contradicție, atâta timp cât nu facem greșeala să presupunem că păcatul a murit în noi. Nu, *noi* am murit față de păcat. Aceasta este foarte important. Legea este în vigoare ca și mai înainte și la locul ei are încă valabilitatea și importanța ei. Însă noi am murit față de Lege, spune Romani 7, și de asemenea noi am murit față de păcat (Romani 6). Plecând de la aceasta apostolul spune: „Socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat”

(Romani 6.11). Aceasta înseamnă: realizați deci practic, socotiți aceasta, fiți pe deplin conștienți, că voi ați murit față de păcat. Chiar dacă păcatul mai este încă în noi, totuși omul, în care lucra păcatul, nu mai există. Prin aceasta păcatul a fost făcut deci fără putere. Așa se spune și în Romani 6: „Trupul păcatului”, organismul (mecanismul) păcatului a fost scos din funcțiune, căci acela în care lucra el (omul vechi) nu mai există. În locul lui a venit un om nou, asupra căruia păcatul nu are nimic de spus. Acest om nou este stăpânit de Hristos; Hristos este viața lui. Însă păcatul este încă în noi, și greșeala, pe care cu regret credincioșii au făcut-o deseori, era, că ei spuneau, că ei nu mai au păcatul. Despre ei spune apostolul Ioan: „Dacă zicem că nu avem păcat [aici se spune: păcat, și nu păcate!], ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi”. Dacă un credincios ar spune, că în el nu ar mai fi păcatul, prin aceasta el ar exprima, că el nu mai poate păcătui; căci păcatele, faptele rele, pe care cu regret un credincios le face uneori, vin din natura păcătoasă, care este încă în el. Deci dacă el gândea, că el nu ar mai putea păcătui, aceasta ar fi deosebit de periculos, căci el poate totuși să păcătuiască încă, însă în acest caz el nu ar mai ști când păcătuiește. Aceasta este cu regret situația la aceia care susțin învățătura perfecționismului.

Sunt deci două pericole, cărora un credincios este expus: pe de o parte, că el realizează că el a murit față de păcat; atunci el se necăjește cu faptul, că păcatul este încă în el. El remarcă, că păcatul este încă viu, și trebuie deci să învețe, că el a murit față de păcat, că pe cruce s-a terminat definitiv cu omul vechi, și că păcatul nu mai are nimic de spus asupra omului nou. Mulți creștini gândesc, că dacă Dumnezeu le-a iertat păcatele ei pot începe fără datorii și de acum înainte pot face ceea ce nu au putut face până acum. Însă ei pot face la fel de puțin ca și până acum! Ei trebuie tocmai să învețe, să nu ia în considerare puterea proprie și „eu-l” propriu, carnea. Dumnezeu s-a socotit pe cruce cu această carne, și acum Hristos trebuie să devină totul pentru ei. În El ei sunt siguri înaintea judecății și ei trebuie să învețe să-și găsească acum puterea numai în El pentru dezvoltarea vieții noi. Dacă eu las carnea să lucreze, atunci nu mă socotesc mort față de păcat, căci atunci mă comport așa ca și cum omul vechi ar trăi, căci carnea are autoritate numai asupra omului vechi. Acesta este unul din pericolele, căruia noi suntem expuși. Eu pot fi înfrânt și de un alt pericol, prin aceea că spun, că eu nu numai am murit față de păcat, ci și că păcatul ar fi mort în mine. Eu pot spune: păcatul a fost judecat pe cruce, deci el nu mai există în credincios, și prin aceasta noi nu mai putem păcătui. Acesta este un pericol și mai mare. O grupă de credincioși se chinuie ziua întreagă cu păcatele lor, și cealaltă grupă nu se chinuie deloc, căci ei gândesc, că nu mai pot păcătui. În ambele cazuri satan și-a obținut scopul, căci în acest caz ochiul a fost atras să nu mai privească la Domnul. Pe de o parte Dumnezeu este dezonorat, prin aceea că ești preocupat numai cu tine însuși, și pe de altă parte Dumnezeu este dezonorat, prin aceea că nu se mai recunoaște că se poate încă păcătui. Adevărul este la mijloc: eu am murit, aceasta trebuie s-o înțeleg foarte bine; însă la fel de bine eu trebuie să înțeleg că păcatul este încă în mine. Dar dacă trăiesc în puterea lui Hristos, atunci păcatul nu are nici o atracție asupra mea.



**Dacă eu păcătuiesc, cum pot eu atunci ști, dacă aceasta este din cauză că eu nu sunt născut din nou, sau din cauză că prin slăbiciune am oferit păcatului din nou ocazia să lucreze ?**

Se ne imaginăm o persoană care a mărturisit păcatele sale și de aceea gândește că totul este în ordine cu Dumnezeu, și care după aceea păcătuiește din nou și din cauza aceasta este foarte întristată, deoarece prin aceasta a întristat pe Dumnezeu. Dacă un suflet este cu adevărat întristat din cauza aceasta, tocmai aceasta este dovada că viața nouă este prezentă. Este imposibil ca omul natural, care este încă în carne, să se poată întrista din cauză că prin păcatele sale a întristat și dezonorat pe Dumnezeu. Durerea reală este dovada existenței vieții noi, însă el însuși nu știe aceasta; el este asemenea unui copilăș, care nu știe că el trăiește. Clar este însă, că această stare nu trebuie să rămână așa, căci la unul care începe să se îndoiască de mântuirea sa din cauza păcatelor, este într-adevăr prezentă viața, dar lipsește puterea. Viața nouă nu are nicidecum putere. Omul nou găsește această putere numai dacă el realizează și practic că tot ce aparține omului vechi a rămas în mormânt și că Hristos înviat are locul întâi și singurul loc în viața sa. Durerea reală cu privire la păcat și mărturisirea înaintea lui Dumnezeu sunt totdeauna dovada existenței vieții noi; însă pacea cu Dumnezeu este conform cu Romani 4 și 5 numai atunci prezentă, când este prezentă și credința în Dumnezeu, care nu numai a dat pe Domnul Isus din cauza fărădelegilor noastre, ci El L-a și înviat din cauză că am fost socotiți neprihăniți. Faptul că Domnul Isus a fost înviat, este dovada absolută și sigură că Dumnezeu a primit în chip desăvârșit lucrarea Domnului Isus și de aceea m-a sfințit în chip desăvârșit și m-a adus în legătură cu Sine, m-a făcut capabil, așa cum spune Coloseni 1, să am parte la moștenirea sfinților în lumină. Abia atunci când văd că prin credință am fost îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, așa că tot ce este de la carne, și păcatele, pe care eu ca credincios probabil cu regret le mai fac, au fost îndepărtate pe cruce dinaintea ochilor lui Dumnezeu, atunci ochiul meu va privi numai la Hristos și nu voi mai privi la mine și la slăbiciunea mea. Atunci voi găsi în El puterea să merg pe drum, așa cum el este descris în Coloseni 3.

**Ați vrea să aprofundați mai mult Coloseni 3.12-15?**

În versetele 13-15 este descrisă latura responsabilității noastre. Versetele 5-11 sunt într-un anumit sens negative; ele ne spun, că noi trebuie să tăiem toți acești lăstari care ies din pământ, și aceasta nu este în sine o lucrare înviorătoare. Este o parte opacă a vieții creștine, că noi realmente deseori trebuie să mărturisim și să condamnăm astfel de lucruri înaintea lui Dumnezeu. Însă adevărul lui Dumnezeu, care s-a exprimat în creștinism, niciodată nu constă numai din aspecte negative. Creștinismul nu este caracterizat prin: tu să nu faci ..., tu să nu faci ..., așa cum spune Legea, căci tocmai „tu să nu faci” îmi arată totdeauna din nou, că eu totuși fac. „Nu pofți!”, spune Pavel în Romani 7, mă face de fiecare dată din nou atent că eu poftesc, da, trezește în mine pofța (Romani 7.7-11; compară cu Romani 3.20b). Un frate a scris odată: când văd pe masă o farfurie întoarsă, aproape nimeni nu va avea interes de ea; dar dacă eu interzic copiilor mei să se uite sub ea, interdicția îi va provoca să se uite. Aceasta este puterea Legii. Legea ne face atenți la ceea ce nu avem voie să facem, și tocmai de aceea vrem cu plăcere să facem. Și înainte de acest timp am vrut, însă prin Lege păcatul a devenit și mai

mult dorit de noi, și este intenția Legii lui Dumnezeu, ca noi să descoperim aceasta în noi. Dumnezeu a dat Legea, ca să arate celor necredincioși (1 Timotei 1.8-10), că ei nimic din ea nu împlinesc și nici nu pot împlini. Legea într-adevăr este bună în ea însăși, însă omul nu este bun, și Legea lasă mereu să se vadă aceasta. Însă în creștinism nu se spune în primul rând: tu să nu ..., tu să nu ...; în creștinism se spune: în Hristos aveți puterea să face aceasta și aceea, ce este pozitiv. Gândesc că tocmai atunci când facem ce stă scris în versetele 12-15, avem marea putere să înfăptuim ce am citit în versetele 5-10. Dacă îmbrăcăm lucrurile din versetul 12 și cu adevărat sunt plin cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, smerenie, blândețe și îndelungă-răbdare și așa mai departe, atunci nu va fi nici un mădular pe care trebuie să-l omor. Dacă sunt umplut cu Hristos, este imposibil ca în inima mea să se ridice gânduri greșite, pe care trebuie să le judec. Aceasta este puterea vieții creștine.

Nu este o luptă împotriva păcatului din noi; cât de des am auzit deja, cum adevărați credincioși au afirmat aceasta! Cu toate că aceasta este bine intenționat, trebuie totuși să mărturisim că, dacă suntem umpluți cu Hristos, nu este nici o luptă împotriva păcatului. Aceasta este puterea reală a expunerii de dovezi a apostolului. Să fii umplut cu Hristos face imposibil ca alte lucruri să aibă loc în inima noastră, și de aceea aici se spune: îmbrăcați-vă. Ca atenționare, că aceste cuvinte nu sunt pentru cei necredincioși, apostolul adaugă categoric, „ca niște aleși ai lui Dumnezeu”. Dacă tu nu ești un ales al lui Dumnezeu, atunci încetează să faci aceasta, nu are nici un sens să încerci să îmbraci aceste lucruri. Însă cum știi tu, că tu ești un ales al lui Dumnezeu? Răspunsul îl găsim în 1 Tesaloniceni capitolul 1. Pavel știa, că credincioșii din Tesalonic erau aleși. Prin ce a remarcat el aceasta? Prin faptul că ei au primit Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă tu ai primit Cuvântul lui Dumnezeu în inima ta, aceasta este dovada că tu ești un ales al lui Dumnezeu. Atunci tu ai murit și ai înviat cu Hristos și ai voie să ai pretenții la făgăduința că El vrea să fie în noi puterea să înfăptuim ce se spune în aceste versete. Despre aceasta este vorba! Tot ce stă aici în versetele 12-15 sunt caracteristicile omului nou, adică ale Domnului Isus Însuși. Tot așa este și în 1 Corinteni 13. Dacă acolo se spune că dragostea face aceasta și este aceasta, aceasta nu este nimic altceva decât o descriere a Domnului Isus și că aceste cuvinte pot fi înfăptuite numai atunci când El este viața noastră și primește chip în noi. Aici este așa ca și de exemplu în Romani 12 și 13: toate îndemnurile din aceste capitole sunt rezumate în ultimul verset: „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos!” Numai ca aleși ai lui Dumnezeu, ca sfinți și preaiubiți (deci văzuți categoric în poziția noastră creștină, în care am fost așezați înaintea lui Dumnezeu) putem cu adevărat îmbrăca aceste lucruri, aceasta înseamnă revelarea practică a Domnului Isus, care a devenit viața noastră, în lumea aceasta.

Tot așa este și în versetul 13. Acolo norma Legii este pusă minunat față în față cu norma creștinismului. Legea spune ca să iubesc pe aproapele meu ca pe mine însumi, și chiar și în „Tatăl nostru”, care mai mult sau mai puțin stă pe aceeași bază, găsim cuvintele: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, după cum și noi iertăm celor care ne-au greșit”. Aceasta este într-adevăr norma Împărăției în legătură cu Legea, așa cum aceasta va avea valabilitate în Împărăția de o mie de ani. Norma creștină dimpotrivă, așa cum Domnul Isus a revelat-o mai târziu (Ioan 13.34; 15.9-13), este mult mai înaltă. Ea constă nu numai din aceea, că noi trebuie să ne iubim unii pe alții ca pe noi înșine, ci că noi trebuie să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit Dumnezeu, Tatăl, și Domnul Isus. Aceasta este o normă mult mai înaltă; într-adevăr și

mult mai grea, căci Dumnezeu m-a iubit cu o dragoste mult mai mare decât eu pot ierta datornicilor mei. Și este dragostea lui Dumnezeu, pe care eu trebuie s-o arăt altora. Aceasta a devenit abia acum cu adevărat posibil. Sub Lege nu era nici o putere, ca să iubești pe aproapele ca pe tine însuși, însă acum, după ce Hristos a devenit viața noastră, este posibil să iubim aproapele cu o dragoste mult mai mare, cu dragostea cu care Hristos ne-a iubit și cu dragostea cu care Dumnezeu ne-a iubit. Căci dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat (Romani 5.5). Deci dragostea, pe care Dumnezeu o așteaptă de la mine, El Însuși a turnat-o în mine, așa că eu trebuie să las numai această dragoste, pe care Dumnezeu Însuși mi-a dat-o, să se vadă, să se reflecte. Tot așa este și aici: noi trebuie să iertăm unii altora, așa cum Hristos ne-a iertat nouă. El este norma, nu Legea, nu „eu-l” meu. Nu se spune: iartă-ne păcatele, așa cum și noi iertăm, ci: noi iertăm, așa cum ne-a iertat Hristos. Aceasta este norma creștină. Așa cum Hristos S-a revelat, tot așa trebuie să ne revelăm și noi. Este greu aceasta? Pentru carne este greu, pentru carne este chiar imposibil; dar dacă ne gândim, că tot ce stă scris aici a devenit posibil pentru noi, căci Hristos a devenit viața noastră, atunci totul devine altfel. Este Hristos, pe care eu trebuie să-L arăt. El este în mine. Dacă eu arăt chipul Lui, atunci toate însușirile Lui, pe care El le-a arătat pe pământ, devin vizibile în mine. Nu eu trăiesc, spune Pavel în Galateni 2.20, ci Hristos trăiește în mine. Dacă Dumnezeu așteaptă aceste lucruri de la mine, atunci nu trebuie să spun: eu nu pot aceasta. Nu, prin mine însumi nu pot aceasta, însă aceasta era demult cunoscut. Dumnezeu spune: Eu nici nu aștept aceasta de la vechiul tău „eu”. Eu ți-am dat pe Domnul Isus ca viață a ta, și tu trebuie să-L arăți pe El. Tu trebuie să încetezi să mai vorbești despre „eu-l” tău, chiar și despre „eu-l” stricat, bun de nimic al tău. Gândește-te numai la El, preocupă-te numai cu El, și lasă să se vadă El în viața ta, atunci și aceste însușiri vor deveni vizibile.

Aceasta este norma, așa cum se spune și în versetul 15: „Și pacea lui Hristos, la care ați fost chemați într-un singur trup, să stăpânească în inimile voastre.” Nu o pace oarecare, nu, că pe pământ trebuie să vină pace și că prin aceasta noi trebuie să ne întâmpinăm unii pe alții în dragoste; aceasta este o pace omenească, pe care încearcă s-o realizeze oamenii în carne, și niciodată nu le-a reușit. Mă mir de optimismul unui om lumesc, dacă crede că acum poate fi creată pacea, ceea ce nu s-a reușit pe parcursul a mii de ani. Gândesc că posibilitatea de a realiza aceasta este mai mică decât a fost vreodată. Însă aceasta este pacea lui Hristos, pacea, care L-a caracterizat pe Domnul Isus atunci când a mers pe pământul acesta prin cele mai mari greutăți și mai adânci suferințe. Această pace este cea care trebuie să domnească în inimile noastre. Ea a fost turnată în inimile noastre, căci Domnul nu numai a spus: „Vă las pacea”, această pace a lui Dumnezeu, pe care El a realizat-o la cruce, ci și: „Vă dau pacea Mea” (Ioan 14.27), această pace practică, pe care Domnul a savurat-o în toate împrejurările, aceasta voia El să ne-o dăruiască. Și tot așa este și în versetul 14: dragostea este legătura desăvârșirii. Și aici este iarăși natura lui Dumnezeu, care ne-a fost dăruită, legată cu Hristos, care este viața noastră; acestea sunt două aspecte ale aceleiași chestiuni. Dragostea este natura lui Dumnezeu, și eu trebuie să revelez numai ceea ce Dumnezeu mi-a dat, așa că atunci aceasta se revarsă de la sine spre alții. Dumnezeu a turnat dragostea Sa în mine, și această dragoste trebuie să devină vizibilă. Aceasta se realizează practic, când noi umplem inima noastră și viața noastră cu aceste lucruri, așa că din noi se revarsă ceea ce am găsit în Domnul Isus, se revarsă direct spre alții, și dacă noi nu mai privim la noi înșine și nu mai suntem preocupați cu noi înșine, și chiar nici cu „eu-l” nostru rău, ci numai cu El.

**Dacă căsnicia este o instituire divină, ce înseamnă atunci 1 Corinteni 7.32: „Cel necăsătorit se îngrijește de lucrurile Domnului, cum să placă Domnului. Dar cel căsătorit se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă soției. Și între soție și fecioară este o deosebire: cea necăsătorită se îngrijește de cele ale Domnului, ca să fie sfântă, și în trup și în duh, dar cea care s-a căsătorit se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă soțului”; și versetul 38: „Astfel, cel care se căsătorește bine face, și cel care nu se căsătorește mai bine face”?**

Am spus deja, căsnicia este totdeauna recunoscută de Dumnezeu. Nu avem voie să gândim, după ce cu Hristos am murit față de pământul acesta și am înviat și am fost strămutați într-o lume spirituală nouă, că prin aceasta aceste rânduieli date de Dumnezeu ar fi desființate sau că noi ar trebui să vorbim despre ele devalorizându-le, așa cum s-a petrecut în unele cercuri. Deci nu este așa, că cineva, care din cauza slujirii pentru Domnul nu este căsătorit, prin aceasta ar sta pe un nivel spiritual mai superior decât cel care este căsătorit. Nu este vorba că cel necăsătorit ar fi mai bun sau mai spiritual decât cel căsătorit. Nu, el a primit o însărcinare deosebită de la Domnul, de a rămâne necăsătorit. De aceea noi trebuie să lăsăm așa cum stă scris: „Cel care se căsătorește face bine.” Căsnicia este o chestiune bună, dată de Dumnezeu, pe care noi trebuie s-o tratăm cu tot respectul și să nu o devalorizăm prin cuvinte: ei, bine! Aceasta este numai o chestiune pământească și nu are nici o altă însemnătate pentru lucrurile spirituale. Nu, ea este o chestiune pe care Dumnezeu a dat-o înainte de căderea în păcat și cu care El a legat adevăruri cu caracter foarte profund: relația dintre Hristos și Adunare, și despre aceasta nu avem voie să vorbim în chip ușuratic. Cine se căsătorește, face bine. Pe de altă parte: cine nu se căsătorește face mai bine. Însă aceasta nu înseamnă, că cineva prin aceasta *ar fi* mai bun, căci el are voie să rămână necăsătorit numai dacă are un dar în privința aceasta. Cine evanghelizează face mai bine decât acela care nu evanghelizează, însă el o poate face în mod normal numai atunci când are un dar ca evanghelist. Tot așa este în sine mai bine să rămâi necăsătorit decât să te căsătorești, însă poți rămâne necăsătorit numai atunci când ai primit un dar de la Domnul pentru aceasta. Este mai bine să te căsătorești, decât să suferi excitații erotice (versetul 9). Cel mai bine ar fi dacă un credincios ar putea să dedice sută la sută timpul său Domnului, dar dacă el nu are nici un dar pentru aceasta nu se poate nimic reproșa împotriva, dacă el se căsătorește, ci dimpotrivă, este chiar mai bine, spune apostolul. Deci nicidecum nu este vorba că una ne-ar face mai mult decât cealaltă oameni mai spirituali, ne-ar așeza pe o poziție mai înaltă, departe de așa ceva. Prin poziția noastră creștină nu ar trebui să fie diminuat respectul nostru pentru căsnicie, ci dimpotrivă; Dumnezeu menține demnitatea acestor lucruri, prin aceea că El le-a dat. Da, mai mult chiar, tocmai ca credincioși noi putem oferi acestor lucruri strălucirea pe care Dumnezeu le-a dat-o lor la început, dar care a fost întinată prin păcat.

**În Coloseni 4 se vorbește despre stăpâni, care vor da socoteală înaintea lui Dumnezeu; de ce nu li se poruncește să elibereze pe sclavii lor? Nu este nepotrivit că stăpânii, care cunosc pe Hristos, au sclavi?**

Desigur trebuie să fim atenți ca noi să nu punem pe aceeași treaptă sclavia cu asuprirea. Noi facem ușor aceasta, dacă ne gândim de exemplu la înrobirea negrilor, însă în Roma veche

condițiile sociale erau cu totul altele. Acolo erau sclavi cu funcții înalte deosebite în societate. Dacă un bărbat avea copii, cărora voia să le dea o educație bună, el cumpăra un sclav, care era priceput în tot felul de științe. Deci acesta era din punct de vedere cultural un om cu o poziție foarte înaltă și un învățător cu o poziție de onoare înaltă. Dacă stăpânul lui i-ar fi dat libertatea, ar fi fost probabil în primul rând spre paguba lui proprie. În afară de aceasta am accentuat tocmai, că creștinismul nu este pentru a schimba împrejurările sociale. De aceea apostolul îndreaptă atenția asupra faptului, că sclavii ar trebui tratați cum este bine și se cuvine. Stăpânii lor nu au voie să-i exploateze și să-i trateze rău. Însă desigur nu era așa, că ar fi fost „drept”, dacă el ar fi pus un sclav în libertate. Aceasta ar fi fost har, dar apostolul nu așteaptă aceasta aici. Aceasta putea fi numai în situații cu totul deosebite, de exemplu când era necesar pentru lucrarea de slujire. În privința aceasta avem un exemplu frumos în scrisoarea către Filimon. Pavel spune acolo, că Onisim i-ar fi foarte folositor și că ar fi frumos, dacă acesta ar putea rămâne la el în Roma. Prin aceasta el face foarte prudent aluzia, dacă nu cumva ar fi posibil ca Onisim să fie eliberat pentru aceasta. El spera, că Filimon îi va acorda acest har, însă nu era obligația lui s-o facă, ci dimpotrivă. Stăpânii aveau tocmai în această situație ocazia să arate ce este creștinismul, prin aceea că ei dau acestor oameni ce li se cuvenea de drept, ce este drept și corect. Pavel spune în 1 Corinteni 7.20,21: „Fiecare să rămână în situația aceea în care a fost chemat. Ai fost chemat fiind rob? Nu te neliniști de aceasta; totuși, dacă poți deveni liber, mai curând folosește-te de aceasta.”